

LBRIS

We know
books

Fetiței mele, Amalia,
care mi-a transformat
viața într-o poveste.

Sorin Gheorghiu

Aventuri
din Regatul Povestilor
OCHIUL LUI HORUS

Editura Andreas

Capitolul I	5
Capitolul II	16
Capitolul III	28
Capitolul IV	41
Capitolul V	58
Capitolul VI	71
Capitolul VII	88
Capitolul VIII	102
Capitolul IX	114
Capitolul X	128
Capitolul XI	141
Capitolul XII	155
Capitolul XIII	168
Capitolul XIV	184
Capitolul XV	202
Capitolul XVI	221
Capitolul XVII	236
Capitolul XVIII	250
Capitolul XIX	263
Capitolul XX	279
Capitolul XXI	291
Capitolul XXII	302
Capitolul XXIII	314
Capitolul XXIV	328
Capitolul XXV	342

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GHEORGHIU, SORIN

Aventuri din Regatul Poveștilor : Ochiul lui Horus /

Sorin Gheorghiu. - București : Andreas Print, 2023

ISBN 978-606-765-159-1

821.135.1

DIFUZOR EXCLUSIV:

IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2023

Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Corectură: Mihaela Anton

Tehnoredactare: Gheorghe Dumitru

Ilustrație copertă: DM

Bun de tipar: 19.03.2023; Coli de tipar: 22

Format: Z₆, 16/54x84 cm

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

CAPITOLUL I

Indiferent ce formulă aș fi folosit, dragă cititorule, precum „A fost odată, ca niciodată” sau „Dacă nu se întâmpla, nu se povestea”, pot să te asigur că povestea minunată, pe care ți-o voi relata în paginile următoare, s-a întâmplat cu adevărat. Personajele ei sunt reale, așa cum reali suntem și noi, eu și cu tine. Apoi, la sfârșitul ei, dacă nu-ți va plăcea, asta nu cred că va fi vina mea, căci vorba aceea, gusturile nu se discută. Eu nu am făcut altceva, decât s-o prezint întocmai așa cum am auzit-o la rândul meu de la o persoană foarte serioasă, al cărei nume i-am promis că nu o să-l dezvălui.

În istorisirea mea e vorba despre doi frați, scriitori de profesie, care trăiau într-un orășel de provincie, situat la poalele munților. Cei doi s-au mutat în acea mică localitate, părăsind fără regrete o capitală supraaglomerată și foarte poluată. Au făcut acest lucru pentru a scăpa de tumultul vieții cotidiene ce nu era propice actului de creație, găsind acolo o adevărată oază de liniște.

Casa lor era departe de centrul vechi, la marginea orășelului, taman unde începea pădurea cea deasă și verde tot timpul anului. Ea nu se găsea în calea turiștilor care străbăteau ținutul vestit pentru frumusețile naturii. Nici castelul locuit cândva de măreții regi ai țării nu se afla mai aproape. În acest fel, eroii noștri nu erau deranjați de forfota continuă a excursioniștilor ce vizitau acele locuri de legendă.

Cei doi aveau o meserie destul de frumoasă, demnă de invidiat. Ei scriau împreună cărți încântătoare pentru copii. Primul dintre ei, Model, era slab și deșirat, sfântos nevoie mare și mai calm de felul lui. El venea, de regulă, cu subiectul

cărții pe care mai apoi îl dezvoltă Dodel. Acesta din urmă era un bărbat chel și rotofei, cam lacom la mâncare, impulsiv și fudul nevoie mare. Ambii frați aveau cam la vreo patruzeci de ani, erau necăsătorii și fără de copii, deoarece viața le era dedicată numai scrisului.

Trebuie amintit aici că de treburile casei lor se ocupa o menajeră în vârstă, însă în putere. Doamna Vica făcea de toate, se ducea la piață, deretica, spăla rufe, călca și gătea, astfel încât scriitorii să nu ducă lipsă de nimic și să-și poată îndeplini cu succes menirea creatoare.

După cum bine ți-ai dat seama, eroii noștri erau comozi din fire. Ei ieșeau din casă numai atunci când își plimbau câinele labrador, pe Cartof. Acesta fusese poreclit așa pentru că-i plăceau tare mult cartofii prăjiți. Pot spune fără să greșesc că o promenadă ca asta era întotdeauna un spectacol de neuitat pentru trecători. Frații nu se puteau abține să discute pe drum despre paragrafe din cărțile lor, să dialogheze ca personajele lor închipuie. Pe urmă se maimuțureau precum clovni, țopăiau ca loviți de streche și se învăteau ca titirezul. Cântau fragmente de operă și dansau menuet, ținându-se de mână. Și, de multe ori, ajunși în felul acesta în dreptul porții lor, își dădeau seama cu îngrijorare că l-au pierdut pe bietul Cartof cine știe pe unde și asta pentru că animaluțul se plimba liber, fără nicio lesă. Noroc că micul patrupele avea un simț al supraviețuirii foarte dezvoltat și venea singur înapoi, altfel nu se știe ce s-ar fi ales de el cu așa stăpâni cam aiuriți de felul lor.

Toate bune și frumoase, viața lor ar fi decurs ca întotdeauna tihnită și destul de îndestulată, dacă nu s-ar fi întâmplat o adevărată tragedie. Căci este o mare nenorocire pentru un creator să-și piardă inspirația cea de toate zilele. Orișicât s-ar fi chinuit, orișicât ar fi stat cu picioarele în apă rece, cum se zice, în capul lor fluiera vântul zburdalnic. Nu apărea nicio idee cât de mică pe care s-o dezvolte mai apoi. Niciun gând salvator nu-i lumina, să le aducă liniștea atât de dorită. Spaima

de un viitor incert nu le mai dădea pace. Dacă nu publicau cărți, nu mai aveau venituri și fără de venituri, nu puteau trăi.

Spectrul acesta teribil îi îngrijora peste măsură. Ei nu știau cum ar fi să nu ai bani de lemne și în casă temperatura să scadă aproape de zero grade. Sau habar nu aveau cum ar fi să nu mai curgă nimic la chiuvetă și să cari apă cu găleata de la micul izvor din pădure. Ori să se întrerupă curentul electric și să te forțezi să citești la lumina slabă a lumânărilor, ca în Evul Mediu și asta numai dacă îți mai rămânea prin buzunare câte ceva mărunțiș pentru a le cumpăra. Mai mult ca sigur că și tu cunoști următorul adevăr: aproape orice lucru pe lumea asta are un preț anume și trebuie achiziționat. Poți să trăiești fără televizor, fără radio sau fără mobil și internet? Ce s-ar fi făcut ei fără Google, aplicația care le clarifica atâtea nelămuriri? Sau mai rău, să nu aibă bani pentru mâncare și să le ghiorăie mâțele fără încetare, ca o muzică sinistă, interioară. Sau să trăiască fără îndemânarea doamnei Vica, asta chiar ar fi fost o catastrofă de neconceput, căci, după cum spune poetul, dacă Vica nu e, nimic nu e.

Și astfel, din vorbă în vorbă, deoarece după cum ai observat lesne, cititorule, mie îmi cam place să clevetesc vrute și nevrute, ajungem și la ziua fatidică. E ziua când a început totul și destinul implacabil nu a mai putut fi oprit din drumul său.

Într-o dimineață cam mohorâtă de primăvară târzie, cu un cer înnorat de parcă ar fi fost toamnă, Dodel coborî, încă somnoros, la sufrageria de la parter. Dorea să-și bea cafeaua pregătită de menajera lor cea harnică. Avea cearcăne la ochi și era cam morocănos din cauza lipsei de somn, pentru că grițile pe care tocmai le-am pomenit nu îl lăsau să se odihnească și-i provocau insomnii îndelungate, fără de leac. Și culmea impertinentei, îl găsi pe frate-su așezat deja la masă, cu o expresie foarte veselă pe chip, de parcă rezolvase problema lor stringentă.

Acest lucru îl enervă la culme și porni să țipe la el:

– Nu înțeleg de ce te distrezi așa de bine și cum de ai atâta bună dispoziție, ca și cum ți-ai fi pierdut mințile! Nu-ți pasă că în curând nu o să mai putem plăti taxele, precum o face orice cetățean care se respectă? O să ne fie scoasă casa la vânzare și o să fim aruncați în stradă, să trăim prin tufișuri! Cine știe, poate ți-o plăcea viața de pustnic, să locuiești printr-o vagăună ascunsă în munte, să supraviețuiești doar cu apă și cu zmeură și să meditezi toată ziua la filozofia vieții!

Și pentru că celălalt nu-i răspunse, așa cum se cuvenea de altfel, ba, culmea obrăzniciei, continuă să se hlizească ca un mare zevzec ce era, îi făcu semn cu degetul arătător la tâmplă și se prăbuși sfârșit pe un scaun din apropiere. Sorbi o picătură din licoarea maronie, sperând ca ea să-i dea puteri să meargă mai departe.

– Poate că am găsit o soluție pentru problema noastră, catadicsi într-un târziu Model să-i vorbească. Cred că totul va fi bine pentru noi, va veni soarele și pe strada noastră.

La auzul acestor cuvinte, Dodel se învioră subit, sângele îi reveni în obraji și parcă și cearcănele acelea grozave se mai estompară întrucâtva. Nu se putu abține să nu-l descoasă pe cel pe care cu numai câteva clipe în urmă îl dojenea cu atâta asprime:

– Spune odată ce soluție ai, nu mă mai perpeli ca micul ce sfârâie pe grătar.

Însă Model se mulțumi să mustăcească, întârziind să-l lămurească cu ceva.

– Apoi, dacă totul va merge bine... începu el și se opri.

– Dacă totul va merge bine... repetă celălalt, pierzându-și răbdarea pe care în general nu o prea avea.

– ... vom putea primi bani și de mici și de cârnați și de vin și de prăjituri și de...

Și nu mai putu continua, înghiți în sec și își mângâie semnificativ burta în care ar fi putut încăpea toate aceste bunătăți, de-a valma.

Cuprins de o fericire fără seamăn, Dodel bătu din palme ca un apucat. Însă se potoli pe dată, i se părea că totul era cusut cu ață albă. De aceea nu se putu abține să întrebe:

– Și cum crezi tu că ne va reveni inspirația? Se va întoarce pur și simplu la noi, ca o fiică rătăcitoare? Oare cum vom putea reîncepe să scriem zi și noapte, așa cum o făceam până de curând?

– Păi nu va mai fi nevoie să ne stoarcem creierii în căutarea ideilor. Nu vom face altceva decât să așteptăm.

– Ce să așteptăm? se burzului la el frate-su. Să cadă para mălăiață din pom și noi să stăm sub el cu gurile deschise ca niște nătăfleți ce suntem? Vorbești cam în dodii și nu înțeleg nimic!

– Să așteptăm să fim contactați de cineva. Vom da un anunț pe internet precum că noi căutăm personaje de poveste. Vom lua legătura cu cei care doresc să ne împărtășească din experiența lor de viață. Dacă vom considera că este ceva interesant, care merită a fi relatat cititorilor, îl vom așterne fără doar și poate pe hârtie.

Dodel sări în sus de bucurie:

– Pții, drace, știi că nu e rea ideea, s-ar putea ca ea să meargă. Și atunci ne vom apuca din nou de treabă, vom avea succes cu carul, banii ne vor umple buzunarele. Vom da interviuri fără număr, vom fi chemați la prezentări de carte unde nu vom sufla o vorbă despre acest anunț, doar nu suntem așa de proști să o facem. Toate meritele vor fi ca și ale noastre. Vom sărbători realizările cu chefuri strașnice, așa cum o făceam odinioară, când eram mai tineri.

– Păi nici acum nu suntem așa de ramoliți, îndrăzni Model să protesteze.

– Era doar o vorbă spusă într-o doară, uită-te la noi ce tineri suntem.

Și, ca la un semn nevăzut, frații se ridicară concomitent de la locurile lor și se porniră să lălaie o melodie celebră care

lor le plăcea atât de mult, în timp ce dansau prin încăpere, ținându-se de mână:

„Tânăr vreau mereu să fiu

Să trăiesc așa cum știu

Ca la douăzeci de ani, fără griji și fără bani.”¹

Nu se poate descrie distracție mai mare pentru Cartof. Se înființă și el, să ia parte la veselia generală. Și manifestarea aceasta de bucurie fu întreruptă numai de apariția intempestivă a doamnei Vica. Săraca de ea nu înțelegea cu niciun chip motivul acestui comportament nesăbuit. Stătea în prag și clătina din cap, în semn de nemulțumire. Purta un șorț imens la brâu, plin de pete de bulion și în mâna dreaptă strângea un polonic cu care tocmai ce amestecase ciorba dintr-o cratiță uriașă.

Frații se reasează rușinați la masă și nu dădură vreo explicație pentru ieșirea lor exuberantă. Și ce ar fi putut spune, că au luat-o razna? Femeia ridică din umeri și se întoarse la locul ei de muncă în bucătărie, printre oale aburinde și tigăi fumegânde, unde era împărăția ei.

Zis și făcut. Anunțul fu postat fără zăbavă pe internet și nu le mai rămase altceva de realizat, decât să aștepte un răspuns pe măsură. Însă așteptarea aceasta se dovedî destul de îndelungată și chinuitoare. Trecură zile întregi în care speranța se spulberă ca un fuior de fum. Apoi urmă resemnarea nemiloasă, pentru că nimeni nu catadicsi să-i contacteze.

Într-una din zile, când nici nu se mai gândeau la anunțul lor nefericit, uitând cu desăvârșire de el, sună cineva la poartă. Se uitară pe geam și văzură în dreptul casei lor o femeie de o frumusețe răpitoare, cum numai în basme poți afla. Apăsară amândoi pe butonul interfonului cu degetele puse unul peste altul pe el, cum apucase fiecare să acționeze în graba lui nemăsurată. Întrebară într-un glas cine îi caută, crezând fără

doar și poate că e vorba de o eroare umană. La domiciliul lor nu apăruse niciodată vreo persoană de sex feminin, în afară de doamna Vica și de poștărița Ileana, cea care le aducea poșta cotidiană, darămite o ființă atât de fermecătoare ca aceasta.

– În legătură cu anunțul, spuse străina.

Deci nu era vorba nicicum de o greșeală. Și să vezi atunci îmulzeală care să ajungă primul la ușă, s-o întâmpine pe Cosânzeană. Se împiedică și căzură la intrare, unul peste altul. Se ridicară mai apoi cu greutate și încercară în zadar să-și aranjeze ținuta dezordonată, privindu-se în oglinda atârnată de perete. Asta era o misiune imposibilă pentru niște persoane așa de distrase. Hainele stăteau pe ei ca pe gard, cum se zice. Nasturii erau închiși alandala, unul hăis și altul cea. Cămășile le ieșeau din pantalonii lălâi și șifonați, iar șireturile atârnavă, neîncheiate, din pantofi. Nu mai punem la socoteală că doar câte un picior era încălțat cu un ciorap vechi, deșirat și cam decolorat de la atâta spălat.

Și, deși în clipa aceea arătau așa de urât, nu zăboviră să iasă până în curte și să deschidă poarta larg, să intre musafira. Asta după ce abia nimeriră să bage cheia în broasca ce parcă se muta de colo, colo. Măinile le tremurau îngrozitor, dovadă a emoției nefirești ce-i cuprinsese în acele clipe.

Necunoscuta îi urmă, pășind cu grație pe aleea din grădină și zâmbind ștregărește. Ea încercă cu greu să-și reprime hohotul de râs, atunci când cei doi frați se împiedică de trepte și căzură în fața ușii de la intrare, cât erau de lungi.

Ajunși în sufragerie și poftiți fiind să ia un loc pe scaun, musafira încercă să se facă comodă. După care așteptă ca scriitorii să se liniștească întrucâtva. Ei păreau a fi foarte surescitați, dădeau haotic din mâini și nu se puteau controla nicicum.

Doamna Vica apără și ea, uimită peste poate de o asemenea prezență. I se părea de domeniul științifico-fantasticului ca acea zână să-i viziteze pe angajatorii ei.

¹ Fragment din cantecele „Tânăr vreau mereu să fiu” al formației de rock/pop Voltaj. (n.a.)

– Un ceai, o cafea, un suc? întrebă ea, holbându-se de-a dreptul la frumusețea aceea divină.

Și nu am de ce să o critic, căci închipuie-ți și tu o femeie superbă, cu un păr lung până la șolduri, negru ca pana corbului, cu niște ochi imenși, albaștri ca marea cea nemărginită, umbriți de gene lungi, de odaliscă. Și corpul ei părea tras ca prin inel, iar pielea sîdfie te ducea cu gândul la un tablou al lui Rafael.

– Nu vă deranjați, doamnă, spuse femeia cu un glas încântător, de parcă ciripea, nu altceva. Poate doar un ceai de fructe de pădure, dacă aveți cumva.

Menajera se conformă și plecă de îndată la bucătărie, să pregătească cele cerute.

– Eu nu înțeleg un lucru, începu Model cu timiditate și se înroși până în vârful urechilor, mirat și el de o asemenea îndrăzneală.

– Vă ascult, domnule...

– Eu sunt Model, iar acesta este fratele meu, Dodel.

– Încântată de cunoștință.

– Asemenea, se bâlbâi scriitorul. Totuși, nu pricep în rupul capului cum ați dat de noi. În anunț nu era precizată adresa noastră.

La auzul întrebării, femeia zâmbi cu subînțeles și se mulțumi doar să-și savureze pe îndelete ceaiul aburind, adus de doamna Vica. În cameră se instalează o tăcere foarte stânjenitoare pentru cei doi autori.

Frații se foiră nerăbdători pe scaune. În sfârșit, după un oarecare timp ce păru a fi o veșnicie, necunoscuta începu să glăsuiească molcom, de parcă depăna o snoavă. Sublinia unele cuvinte printr-o tonalitate ușor crescută, ca și când ar fi dorit să le dea o anumită importanță.

– Mă numesc... Caliope, zise ea.

Frații se uitară unul la altul întrebători.

– Da, și? glăsuie Dodel, mândru că participa și el la conversația cu acea frumusețe răpitoare.

– Știți cu siguranță cine sunt eu, doar vorbesc cu niște scriitori cultivați. Sunt convinsă că nu trebuie să dau lămuriri suplimentare.

– Eu unul habar nu am, acum vă văd pentru prima oară, comentă Dodel.

Însă Model se luminează deodată la față, de parcă atunci îi picase fisa. Îi trase celuilalt un șut puternic pe sub masă.

– Aoleu! se vaită frate-su. Mă doare, ai putea și tu să folosești alt mod de exprimare, că doar nu ești vreun neander-talian.

Și își frecă fluierul piciorului lovit.

– Nu ai înțeles ce spune domnișoara? Spun domnișoară fără intenția de a va supăra, i se adresează apoi necunoscutei, pentru că nu observ la superba dumneavoastră mână nicio verighetă.

Apoi se întoarce, din nou, către celălalt:

– Dânsa e Caliope.

– Da, da, am auzit, doar nu sunt surd, e Caliope. Și ce e cu asta?

– E Caliope, muza muzelor, cea care dă inspirație scriitorilor și artiștilor. Le asigură succesul în fața cititorilor sau a privitorilor.

– Aaaa, acum am priceput, bombăni Dodel, făcându-i jocul. Este vestita Caliope, fiica lui Zeus și a lui Mnemosyne. Dar nu văd în palma dumneaei vreo pană de scris sau vreo liră, precum ne-o descrie mitologia.

– Am crezut că nu este nevoie de așa ceva și că mă veți crede pe cuvânt, doar nu aș minți despre identitatea mea, de ce aș face-o?

Eroii noștri ridicară concomitent din umeri, necrezând o iotă din tot ceea ce le îndruga ea.

– În fine, continuă femeia. Am venit la voi să vă spun că Regatul Poveștilor a fost deschis pentru lumea aceasta. În prezent el interferează cu realitatea de aici și orice muritor sau personaj de basm poate să-i treacă granița. Cine are

cunoștință de formulele magice poate sări cu ușurință frontiera dintr-o parte în alta. El poate influența mersul evenimentelor din acel tărâm, ori cel al poveștilor, ori cel pământean.

Model îi făcu lui frate-su, pe ascuns, un semn cu arătătorul la tâmplă, clătinând din cap cu întristare. Singura domnișoară așa de frumoasă care le călcăse până atunci pragul casei se dovedea a nu fi în toate mințile.

– Știu că nu mă credeți și nici nu vă condamnați pentru asta, urmă Caliope. În curând o să vă convingeți că afirmațiile mele sunt într-un totul adevărate. Atâta am venit să vă spun, că viața voastră este acum în mare pericol, după cum am putut afla. Din păcate nu vă pot dezvălui mai multe amănunte. Avem o poliție a Regatului Poveștilor destul de riguroasă și ea nu ne permite să divulgăm secrete locuitorilor Lumii Reale. Asta dacă nu vrem să plătim amenzi usturătoare sau, și mai rău, să înfundăm pușcăria.

Acum, Dodel era convins că necunoscuta scăpase de la un balamuc din zonă. Oare exista pentru această nefericită vreun tratament adecvat? Și ce păcat era de frumusețea ei desăvârșită.

Deodată femeia scoase la iveală un... băț pe care-l puse pe masă.

– Ce e cu obiectul ăsta? se mirară autorii.

– E o baghetă magică. Așa c-o să vă întreb direct: vă pricepeți la vrăjitorie?

– Da, îi răspunse Dodel. Am scris odată despre vrăjitoarea care voia să-i mănânce pe Hänsel și Gretel.

– Nu mă refeream la teorie, eu vreau să știu dacă practicați magia.

– Hai că-i prea de tot, râse scriitorul. Nu ne pricepem la chestii de genul acesta, nu suntem iluzioniști ca Iosefini.

– Fără nicio supărare, dar sunteți neștiutori, domnii mei, se supără interlocutoarea lor. Vrăjitoria nu este nicidecum scamatorie, ea este o altă față a realității care ne înconjoară. Păcat că nu o utilizați, v-ar fi fost de folos în călătoriile periculoase

pe care le veți face în Regatul Poveștilor, v-ar fi scutit de multe neplăceri.

– Nu avem de gând să plecăm nicăieri, domnișoară, nu avem chef de excursii, o contrazise Model.

Femeia ascunse la loc nuielușa fermecată și dădu din cap, mâhnită că mesajul ei nu a fost înțeles de cei doi scriitori.

– Eu vă rog doar atât: să fiți cu băgare de seamă. Și poate dacă va dori bunul vostru Dumnezeu, veți scăpa teferi din această încercare. Vă asigur, ea va fi cumplită pentru voi. Și acum îmi iau rămas bun, sperând din tot sufletul că drumul meu până aici nu a fost în zadar și îmi veți asculta până la urmă îndemnul.

Acestea fiind zise, Caliope se sculă de pe scaun și ieși singură pe ușă, căci nu se mai învrednici nimeni s-o conducă. În felul acesta dispăru din viața lor la fel de brusc precum și apăruse. Ea îi lăsă pe eroii noștri cu o mare nedumerire, dar mai ales cu regretul că, deși nu era în firea ei și vorbea aiurea, nu aveau s-o mai vadă vreodată.

– Mai bine că s-a întâmplat așa și a plecat, rosti Dodel gânditor. Imaginează-ți dacă lucrurile ar fi stat cumva altfel, ce luptă s-ar fi dat între noi pentru cucerirea inimii acestei domnișoare. Ba ce spun luptă, ar fi fost un război în toată regula care s-ar fi lăsat cu morți și cu răniți.

Și totuși nu pot să mă abțin să nu intervin și eu în șirul povestirii. Ți-am spus că-mi place să vorbesc cam mult, să mă bag în seamă. Deși pare greu de crezut, viitorul apropiat avea să confirme într-un totul cuvintele acelei frumoase necunoscute ce se pretindea a fi nici mai mult, nici mai puțin, decât frumoasa muză din legendele atât de cunoscute ale grecilor antici. Iar încercările de care pomenise ea vor însăila această minunată poveste, cum nu cred că ai mai ascultat vreodată până acum.

Așa că dă-mi mâna să pornim împreună pe drumul fermecat al fanteziei, purtați de visele copilăriei.

LPPIS
CAPITOLUL IIWe know
books

In perioada următoare se întâmplară niște lucruri foarte stranii în casa celor doi scriitori, încât ziceai că este bântuită de vreun spirit malefic. În timpul unor ploii îndelungate, de jurai că este toamnă și nu sfârșit de primăvară, cu torente așa cum nu mai văzuseră niciodată în această parte a anului, începură să se audă niște ciocănituri puternice în geamul de la sufragerie:

Cioc! Cioc! Cioc!

Zi și noapte, indiferent de ora pe care o arăta impresionantul ceas din holul de la intrare, bătăile în sticla umezită de precipitațiile abundente se repetară neconținut. Frații se grăbeau să deschidă geamul și să surprindă persoana aceea obraznică care făcea glume de prost gust. Numai că ea dispărea cu repeziciune și nu reușeau s-o prindă asupra faptului.

Disperați, scoși din minți de zgomotele deosebit de enervante care le puneau creierii pe bigudiuri cum s-ar zice, eroii noștri au sunat într-un târziu la 112 și au chemat poliția. Oamenii legii au venit, au cercetat pe îndelete curtea și împrejurimile, i-au anchetat pe toți locatarii din zonă și au vizionat camerele de luat vederi, amplasate pe zidurile casei. Din păcate nu au putut să dea de vinovat, jurai că e vreo fantomă, zău așa. Toată osteneala lor nu avu rezultatul scontat și, într-un final, se lăsară păgubași.

După plecarea lor, ciocănelile au continuat într-un ritm și mai îndrăcit. Parcă infractorul dorea să se răzbune pe ei pentru că apelaseră la autorități:

Cioc! Cioc! Cioc!

Într-o bună dimineață, tocmai când aceste zgomote sinistre se repetară pentru a mia oară, Dodel nu mai putu răbda.

Se repezi la fereastră, o deschise larg și urlă în ciudat în vântul de afară care-i purtă cuvintele în depărtare:

– Arată-te odată, oricine ai fi, lașule ce ești! Dacă ai un pic de curaj, dezvăluie-ți identitatea!

Pentru câteva momente, se lăsă o liniște profundă. Păru că această manifestare nervoasă avu darul să-l potolească pe intrus. Apoi, în tăcerea mormântală care se așternuse, se auziră deodată aceste trei cuvinte:

– Iată-mă, sunt aici.

Cei doi scriitori înlemniră de spaimă. Și cine oare ar fi fost mai curajos într-o asemenea situație neprevăzută? Cu siguranță eu unul nu m-aș fi purtat mai vitejește, pentru că sunt mai sperios de felul meu. Mi s-ar fi făcut inima cât un purice de mică și aș fi împietrit ca o statuie.

Ca la un semnal, eroii noștri se buluciră pe sub masă. Se ascuseră acolo, de parcă nu putea să dea nimeni de ei, să-i scoată la iveală.

– Am crezut că am de-a face cu doi creatori responsabili, dar pesemne m-am înșelat. După cum se pare nu sunteți decât doi iepurași fricoși care se tem și de umbra lor, continuă vocea să dialogheze cu ei.

Rușinați de reacția lor necontrolată, frații ieșiră de sub mobilă, uitându-se în jurul lor.

– Dodele, am înnebunit cumva? Se face că aud pe cineva vorbind, deși nu este nimeni pe aici, cu noi.

– Nu ai înnebunit, Modele, o aud și eu. Vorbește clar și răspicat, o înțeleg perfect. Se pare că e cineva nevăzut în această încăpere.

– Normal că e cineva, continuă vocea aceea. Sunt eu, o picătură de apă și mă numesc Stropul. Dacă veniți la geam, mă veți vedea cu siguranță.

Frații se apropiară încetișor de fereastră, holbându-se la ea. Abia atunci reușiră să zărească o bobîță de apă care atârna în mod ciudat pe suprafața interioară a sticlei. Era lipită de ea ca o pată mică și strălucitoare.

– Și ce dorești tu de la noi? întrebă în șoaptă Dodel.

Parcă îi era frică să nu-l audă cineva cum vorbește cu fe-reastra, deși doamna Vica nu venise încă la muncă, să fie mar-toră la o asemenea năstrușnicie.

– Am citit anunțul vostru și tare aș vrea să fiu un personaj de poveste, le spuse Stropul.

– Ai avut cumva vreo experiență interesantă de viață care merită să fie transpusă pe coala albă de hârtie? îl întrebă Model.

– Ba bine că nu. Eu am apărut încă de la începuturile existenței acestei planete, în vremuri foarte îndepărtate. Aproape tot ce s-a petrecut în acest răstimp îndelungat pe Terra are legătură cu mine. E bine știut că oamenii și animalele nu pot supraviețui prea mult fără apă. Ea face parte din mări și oceane, ceață și ploi, gheață și zăpadă, nori și ape curgătoare. Pot să adaug că șaptezeci și doi la sută din masa corpului uman este formată din apă.

Așa cum a menționat înțeleptul Empedocle, apa este unul dintre cele patru elemente fundamentale pe acest pământ. Pe deasupra, pot să adaug că fără ea nu ar exista noțiunea de pirat, de viking, cea de sirenă, de vapor, de insulă. Imaginați-vă cum ar fi lumea aceasta fără delfini sau balene, caracatițe sau rechini, banchize și corali.

Dacă doriți, eu pot să dezvălui misterul Monstrului din Loch Ness, cel atât de căutat de turiști, să vă povestesc câte ceva despre Kraken, Leviatan sau Șarpele de Mare, ființe care au îmbogățit de-a lungul timpului folclorul omenirii.

– Da, văd că o poți ține așa la nesfârșit, deși nimeni nu te-a pus să turui vrute și nevrute, adăugă Dodel, țâfnos. Dar unde este partea aceea interesantă care ține un cititor cu sufletul la gură? Oare toate acestea sunt motive să scriem despre tine într-o carte frumoasă pentru copii? Poate doar dacă părinții ar dori ca odraslele lor să adoarmă mai repede seara, la culcare.

– Gândiți-vă numai la furtuni, uragane, tsunami, expediții polare, bătălii navale, câte și mai câte. Despre ele s-ar putea povesti nu într-o carte, ci într-o bibliotecă întreagă.

– Pe mine nu m-ai convins, se opuse Model neînduplecat și clătină din cap. Nu e pic de aventură în istorisirea ta. Tensiunea o creează oamenii care participă la acțiune și nu apa în sine.

– Nici pe mine, se îmbătoșă și Dodel.

Atunci, fără de veste, Stropul își pierdu cumpătul. Fu enervat la culme de cele auzite.

– Vreți aventură? Vă dau eu o aventură de o s-o țineți minte toată viața. Cât o să trăiți pe lumea asta, mă veți pomeni în veci.

Și rosti pe dată niște formule magice, fără niciun înțeles.

În clipa următoare, eroii noștri se pomeniră în mijlocul unei mulțimi furioase, fără să înțeleagă cum se petrecuse acest lucru. Bărbați, femei și copii se agitau cu disperare, gesticularau și țipau înspăimântați. La prima vedere, acel loc părea a fi cala unui pachebot de lux. Niște stewarzi le barau cu înverșunare calea și nu-i lăsau să treacă mai departe. Erau surzi la blesteme, implorări sau amenințări.

– Lăsați-ne să urcăm pe punte! strigau oamenii aceia dez-nădăjduiți. Vasul se scufundă!

Însă ceilalți rămăneau neînduplecați, impasibili la rugă-mintile lor fierbinți. Se comportau ca niște brute fără inimă, și fața lor nu schița niciun gest, de parcă nu erau însuflețiți.

– Nu produceți panică! porni să strige unul dintre ei, pă-rând a reveni cumva la viață. Totul va fi bine! Avem ordin de la căpitanul Smith să rămâneți pe loc!

– De ce faceți asta? Vă purtați așa pentru că suntem săra-cii de la clasa a treia și nu avem loc în bărci? răcni un călător. Se aude că vaporul s-a lovit de un aisberg și se duce cu noi la fund! Vom fi hrană pentru pești!

Model ascultă totul cu luare aminte, pentru că o bănuială îi încolțea în minte. El se pricepea la limbi străine și înțelegea engleza aceea în care se purta conversația. Auzi numele co-mandantului acelei ambarcațiunii, apoi cuvântul aisberg. Se uită în jur și observă cu stupefacție, pe un perete metalic, un colac de salvare pe care era inscripționat numele Titanic.